

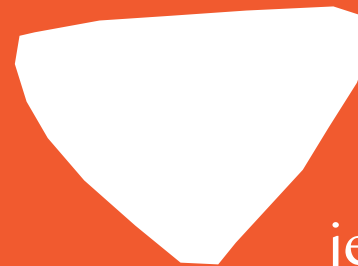
niets

is voor
altijd

Over vluchten van thuis en landen in de opvang

17 jaar

Bram

Het is te gestoord
allemaal, maar op
het moment dat je
er middenin zit, zie
je niet hoe belachelijk
de situatie is.

Best wel creepy

A photograph of a person standing behind a tree with bright yellow autumn leaves. The person is wearing a black jacket over a white shirt and grey pants. Their face is partially obscured by the leaves. The background is a clear blue sky.

Wat er in het afgelopen jaar is
gebeurd, lijkt net een film. Soms kan
ik bijna niet geloven dat het echt is.
Het is té gestoord allemaal, maar op
het moment dat je er middenin zit,
zie je niet hoe
belachelijk de
situatie is.
Ik had
verwacht dat
ik er negatieve
gevoelens aan
zou overhouden,
maar eigenlijk ben ik
blij en opgelucht dat het is
gebeurd. Nu weet ik tenminste
zeker dat mijn vader niet ineens 's
nachts voor de deur van ons nieuwe
huis staat.

De dag dat het in één keer helemaal
mis ging, was in april 2016. Tot die
tijd was mijn leven redelijk normaal.
Ik dacht dat ik een rustige, leuke
jeugd had. Ik woonde met mijn
ouders en zus in de polder, waar
mijn ouders een dierenpension
aan huis hadden. Wij waren het
vakantieadres voor honden, katten,
konijnen en vogels. Soms brachten
mensen vissen en één keer hadden
we zelfs een rat. Wij speelden veel
buiten in onze grote tuin en ik hielp
mijn ouders met het verzorgen van
de dieren.
Nou ja, helemaal normaal... De
situatie thuis klopte al heel lang niet.
Mijn vader was alcoholist. Ook had
hij last van depressies, was hij erg
narcistisch en straalde een soort

agressieve vibe uit als hij in je buurt kwam. Hij commandeerde mijn moeder. Soms was hij onredelijk en zei hij het een, maar deed hij het ander.

Mijn vader lag veel in bed. Of hij was in de woonkamer, waar hij dag en nacht tv keek en bier dronk. Mijn moeder kocht dat voor hem omdat ze bang was dat hij zelf in dronken toestand in de auto zou stappen en op weg naar de winkel iemand zou aanrijden.

Om de zoveel tijd had hij een favoriet kind. Dan deed hij extra aardig, kocht hij spullen of koos hij je kant in ruzies. Soms nam mijn vader ons ineens mee naar de speelgoedwinkel en mochten we van alles uitzoeken. Alsof hij wilde goedmaken dat hij veel had gedronken, of ons wilde omkopen. Een keer heeft hij een enorme tv gekocht voor op mijn kamer.

Als er bezoek kwam, ging mijn vader meestal naar boven. Ik weet nog dat hij een keer ongeschoren, met zijn haar in de war en met alleen een badjas aan naar beneden kwam toen er visite was. Hij schrok zichtbaar dat er mensen waren en ging er met een excuus dat hij ziek was snel weer vandoor. Ik voelde me ongemakkelijk en ik schaamde me voor mijn vader. Ik wist al heel lang dat ik niets aan hem had en dat ik hem niet kon vertrouwen. Maar dat was lange tijd ongeveer het ergste wat er kon gebeuren.

Mijn moeder, zus en ik trokken erg naar elkaar toe en deden veel met zijn drieën. Op die bewuste zondagavond in april zouden we naar de film gaan. Ik stond in de badkamer en hoorde dat mijn vader van de woonkamer naar mijn zus in de keuken liep. Hij was een beetje bezopen, maar niet eens heel erg. Als mijn vader had gedronken, werd hij echt een spraakwaterval. Verschrikkelijk: hij hield dan hele verhalen die nergens over gingen. Ik hoorde dat mijn vader tegen mijn zus begon over dat het hem speet wat hij allemaal deed en dat hij probeerde te verbeteren. Mijn zus zei dat ze niet met hem wilde praten. Toen werd hij ineens heel boos en sloeg haar in haar gezicht. Ik hoorde glas rinkelen, mijn zus gillen en mijn vader terug naar de woonkamer lopen. Hij had ons nog nooit geslagen.

Ik rende naar mijn zus toe en op hetzelfde moment kwam mijn moeder binnen. Ze had onze hond Max, een heel lieve Grote Zwitserse Sennenhond, uitgelaten. Wij vertelden net aan onze moeder wat er was gebeurd, toen mijn vader weer de keuken in kwam. Hij ging ineens helemaal door het lint en beschuldigde ons ervan dat we hem altijd maar buitensloten. Mijn vader maakte een beweging alsof hij mijn moeder met zijn vuist wilde slaan, maar hield zich op het laatste moment in.

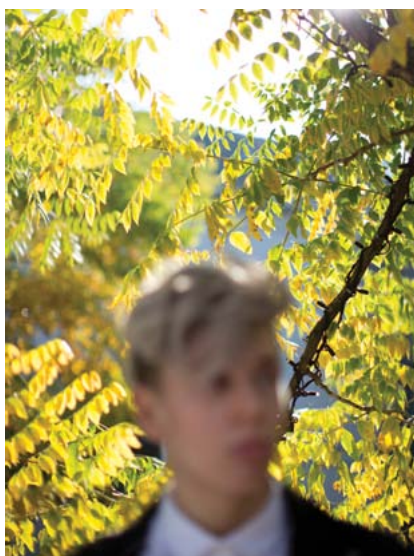
Om de zoveel tijd had hij een favoriet kind.

‘Laten we morgen verder praten, nu zijn we allemaal te boos’, probeerde mijn zus. En in een split second was mijn vader rustig en liep hij weg alsof er niks aan de hand was.

Snel liepen wij door de gang naar het bedrijfs-gedeelte van ons huis, waar de receptie van het dierenpension was. Maar ineens was mijn vader terug en sloeg hij mijn moeder écht een bloedneus. Ik wist niet wat er gebeurde en was boos en bang tegelijkertijd. Hij had een heel onnatuurlijke blik in zijn ogen, alsof

hij krankzinnig was. Zijn ogen waren enorm en zijn mond hing open. Heel eng.

Meteen toen mijn vader wegliep, rende ik via de tuin naar de bijkeuken en haalde onze hond op. Ik dacht: als hij terugkomt, bijt de hond hem misschien en kan hij niks doen. Op hetzelfde moment belde mijn zus 112. Opnieuw kwam mijn vader terug. Hij was niet boos meer, maar pesterig. Heel vreemd. ‘Als je de politie hebt gebeld, wordt het nog leuk’, zei hij. Toen riep hij Max. Omdat hij het baasje is, liep de hond naar hem toe en ging met hem mee. Op dat moment werd ik écht bang. Ik wist namelijk dat mijn vader een verzameling vuurwapens had, waaronder een illegale met

leer afgewerkte revolver met zo'n draaiend cilinder waar de kogels in moeten. Wat als hij een van die wapens pakt, dacht ik. Ik duwde mijn moeder en zus naar buiten. Bij de oprit gingen we achter een dikke boom staan wachten tot de politie kwam. Het was al donker. Ze kwamen met drie agenten. Een van hen ging in de woonkamer met mijn vader praten. Even later kwam de agent terug en zei dat alles oké was. Maar toen wij ook de woonkamer in kwamen, werd mijn vader weer agressief. Toen heeft de politie hem meegenomen naar het bureau. Wij hebben daar tot twee uur 's nachts gezeten om aangifte te doen.

Na een paar dagen kwam mijn vader vrij en kreeg hij een huis- en contactverbod. Hij verbleef in een hotel bij ons in de buurt. Tijdens het familieberaad met de politie en Veilig Thuis bleek dat hij dacht dat hij weer gewoon naar huis kon komen en alles weer oké was. Een keer zag ik hem op een bankje aan de overkant van de weg waar ik iedere dag langs fietste naar school. Best wel creepy. We hadden het gevoel dat hij ieder moment iets raars kon doen. Mijn moeder had inmiddels het

illegale wapen van mijn vader gevonden onder de bank in de woonkamer. Dat lag daar dus al op de dag dat hij werd gearresteerd. Mijn moeder voelde zich heel schuldig dat ze toen niets tegen de agenten had gezegd. Aan een vriend die bij een schietclub zit, vroeg mijn moeder wat ze met dat wapen moest doen. Ik hoorde ze in de woonkamer praten terwijl ik in de keuken de afwas stond te doen. Opeens klonk er een keiharde knal; direct rende ik naar mijn moeder toe. Ze had per ongeluk het wapen afgevuurd. De kogel was via de vloer op de betegelde rand van de schouw afgeketst. Gelukkig was iedereen oké. De vriend heeft het wapen direct ontladen en weggelegd. Terwijl hij vertelde dat we er beter mee naar de politie konden gaan, liepen we met zijn drieën naar de receptie van het dierenpension. Ineens kwam via de achterdeur mijn vader binnen. 'Ik kom hier om te sterven', riep hij. De vriend duwde ons het huis uit. In zijn auto hebben we 112 gebeld. Wij waren helemaal in paniek – we wisten dat mijn vader het wapen zocht. Nadat we met die vriend een rondje hadden gereden, kwamen we weer in de buurt van ons huis. Er stonden vijf politieauto's op de parkeerplaats en in de berm. De agenten stuurden ons weg. Bij die vriend thuis kregen we een paar uur later een telefoontje van de politie. Mijn vader was gearresteerd. 'We snappen niet dat

hij het wapen niet heeft gevonden, want het lag in het zicht op een stoel', zeiden ze.

Mijn vader heeft twee maanden in de cel gezeten. In die tijd hebben wij ons vertrek geregeld. Het was in de zomer, de drukste periode voor ons bedrijf. Mijn moeder moest alle klanten annuleren en heeft tegen ze gezegd dat ze een ziekenhuisopname had. Op de avond voordat mijn vader vrij zou komen, zijn wij de provincie uit gevlucht. De hond hebben we thuis moeten laten, die kon niet mee naar onze logeeraadressen. We hebben twee weken bij een tante gewoond, een maand in een huisje op een vakantiepark en ruim een half jaar in een vrouwenopvang.

We waren bang en vermoeid toen we in de opvang kwamen. Gelukkig werden we daar open en vriendelijk ontvangen. De andere vrouwen en kinderen die er woonden, waren heel sociaal. Door de veilige omgeving kwamen we tot rust. We zochten de gezelligheid van de andere bewoners op als we wilden, maar konden ons terugtrekken in ons eigen appartement als we daar behoefte aan hadden.

We konden zelf kiezen wie we als begeleider wilden. Je keek wie er bij je paste of wie er tijd had. De gesprekken gingen over hoe het met me ging en of ik me veilig voelde. Mijn begeleidster gaf me ook tips hoe ik met problemen op school kon

omgaan. Mijn zus vond het moeilijk om dingen te delen en erover te praten. Er was een heel aardige begeleider die wel eens met haar de keuken in ging. Dan kwamen ze uren later terug en hadden ze drie taarten of een heleboel koekjes gebakken.

Ondertussen ging mijn vader thuis met zijn oude leven verder, met de hond. Hij kon totaal niet voor zichzelf zorgen, at bijna niks en dronk weer veel bier, hoorden wij van mijn oom. Op een gegeven moment brak hij zelfs zijn been.

In maart vonden wij een woning in een andere stad. Door een fout van de rechtbank was er een aangetekende brief naar mijn vader gestuurd waar ons volledige nieuwe adres in stond. Toen ik dat hoorde van de wijkagent, wist ik dat mijn vader bij ons langs kon komen. Ik heb eraan gedacht of ik iets onder mijn bed moest leggen voor het geval dat.

Maar zover kwam het niet. Op 11 april, bijna exact een jaar nadat alle ellende was begonnen, kregen wij een telefoontje van mijn oom dat mijn vader was overleden. Hij had heel veel paracetamol genomen en was, omdat zijn lichaam niks meer aankon, in een coma geraakt. Zo vond mijn oom hem. Een dokter kon niks meer doen omdat mijn vader een niet-reanimeren verklaring had. Na drie dagen coma is hij doodgegaan.

Ik vond het raar dat mijn oom pas

belde toen mijn vader al dood was. Voor hetzelfde geld hadden wij wél afscheid willen nemen. Het bleek dat mijn vader eerder al twee zelfmoordpogingen had gedaan, met helium en door zijn polsen door te snijden. Ik denk dat het allemaal voor de show was, om aandacht te trekken. Vroeger dreigde hij daar ook wel eens mee.

De dag na mijn vaders overlijden gingen wij naar ons oude huis. Het was verschrikkelijk, er hing zo'n sombere, dode sfeer. Net Tsjernobyl. Alles was overwoekerd met onkruid. Er lag overal glas en de vloer was beschadigd.

In zijn afscheidsbrieven verweet mijn vader mijn moeder en mij van alles. De brief aan mijn moeder was negen kantjes. Aan mijn zus schreef hij: 'Het ga je goed, ik ben heel erg trots op je.' Eigenlijk moesten we daar wel een beetje om lachen, want juist dat mijn zus een jaar daarvoor

zei dat ze niet met hem wilde praten, was het begin van dit alles.

De hond was er ook die dag.

Hij was nog maar 3,5 jaar en helemaal getraumatiseerd. Hij was zo blij om ons te zien na zo'n lange tijd. Maar wij wisten dat wij hem die dag moesten laten inslapen. Wij konden hem niet meenemen, hij was veel te groot. In ons oude

huis hadden we een grote tuin, maar nu wonen we in een veel kleiner rijtjeshuis. Naar een asiel kon hij niet, want zijn ras hecht zich zo aan zijn eigenaar dat hij ergens anders zou overlijden van verdriet.

Ik heb hem nog een laatste keer uitgelaten en met hem in de tuin gespeeld. Daarna kwam de dierenarts en kreeg hij een spuitje. In de tuin is hij ingeslapen. We hebben hem geknuffeld totdat hij was overleden. Het was zo zielig. Uitgerekend Max moest na dit jaar van ellende het laatste slachtoffer zijn.